

Узун бюлмѐ – Зл.в., Ю 2,5.

Узун гьол – Шив., ЮИ 2,5, корито на р. *Блягорница*, което е заблатено.

Узунджа алан – Сб., дълга поляна.

Узунджа бурун – Г.Ч., 3 3.

Узунджа бюлюк – Ст.с. ЮИ 2.

Узун парчѐ – 1. Вьг., И 0,5, източена по дължина нива; 2. Ник., 31, малка дълга нива.

Узунска пътѐка – Тв., СЗ 3,5.

Узун тарла – Глш., неуст., по запис от 1984 г.

Узун тасма – 1. Гав., ЮИ 1,5; 2. МЧ., СИ 4.

Узун чайр – Гер., Ю 1, някога ливади, по-късно ниви.

Ўлеите – Сот., СИ 3, овраг по *Лиси камък* – път за *Гаваните*.

Ўлея – 1. Глш., С 0,5, пролом по *Глушиненска река*. ДИ: *Бо̀џа*, *Глу̀шиненски улей*; 2. Г.Ал., СЗ 3, теснина по *Седла̀ревска река̀*; 3. Сл., СИ, място, където *Аблановска* и *Манастирска река* се сливат и влизат в *Новосѐлския бо̀џ* като *Сѐлишка река̀*.

Ўлеят – Ков., 3 2, на това място се събират две дерета.

Ўлин град – Коз., СЗ 2, наличие на развалини от селище, по предание *Ўлинград*. ДИ: *Ю̀линград*, неизвестен по документи.

Ўлицата – 1. Др., СЗ 5,5, част от път между две отвесни скали; 2. С 6,2.

Ўлищица – Коз., 3, СЗ 2, рекичка, ляв приток на р. *Тунджа*, която в горното течение тече като улей.

Улѹ гьол – 1. Ор., от рум. вл., за нива, 1884 г.; 2. Сб., от рум. вл., за нива, 1883 г.; 3. Тв., от рум. вл., за ниви, 1883, 1884 г.

Улѹ дерѐ – 1. Гав., СЗ 6, рекичка, ляв приток на *Ма̀рковска река̀*; 2. ГЧ., СИ 4. ДИ: *Улѹк дерѐ*.

Улѹ йол – Шив., от рум. вл., за нива, 1882 г.

Улуклий дерѐ – 1. Кер., СИ 3,5, средногорски дол и рекичка; 2. Ск., С 4. ДИ: *Улуклийско дерѐ*.

Улуклий – 1. Ск., С 3,5; 2. Кер., СИ 4, обраб. земя при разлива на *Улуклий дерѐ*.

Улуклийска чешма – Ск., СЗ 3,5, чешма в м. *Улуклийско дерѐ*.

Улуклѹ байр – Г.Ч., С 2,6.

Улѹците – 1. Гав., СЗ 6, местност край *Улук дере* и *Улѹк байр*; 2. Г.Ч., СИ 5, място, където се събира много вода; 3. Г.Ч., СИ 2,8.

Ўрвата – Ст.р., ЮИ 2. ДИ: *Стрѹмното*.

Урташка кория – Зай., Т.кл., неуст., от емл. рег., от *ортак* ‘съдружник’ и *кория* ‘гора’.

Урѹмска нива – Глш., Ю; обраб. земя в близост до землището на с. *Каляново*. Нер. От ФИ *Урумите*.

Урѹм тарла – Сл., 3 2, възвишение, обрасло с храсти, нискостеблена гора и поляни. Името идва от арабско *рум* и турско *урум* – название на християнските земи на Византийската (Ромейската) империя и съответно на българ-